Влада – Радам !

ГОЛОС УКРАЇНИ

Газета Верховної Ради України № 111 (611) ♦ Середа, 16 червня 1993 року ♦ Ціна 8 крб.

Леонід КУЧМА:

...ГОТОВИЙ СТАТИ НА КОЛІНА— ПРОШУ ПРИСТУПИТИ ДО РОБОТИ.

(З виступу на сесії Верховної Ради України).

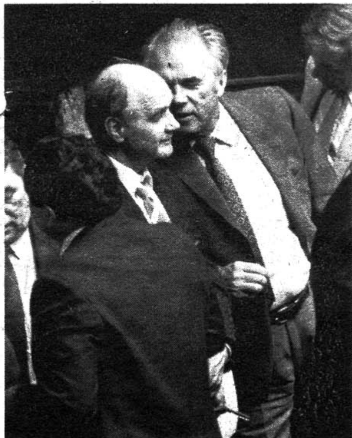
ШАХТАРІ СКАЗАЛИ: «БАСТА!»

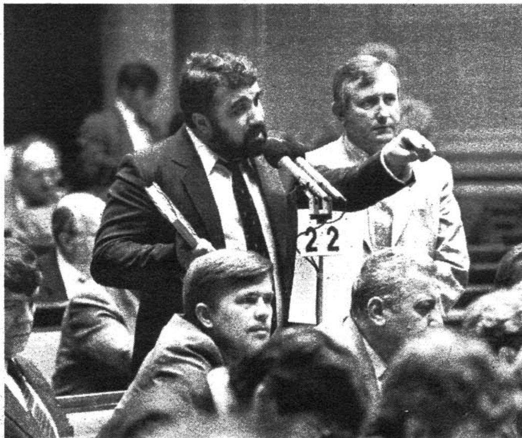
Ранкове і денне засідання 16 червня

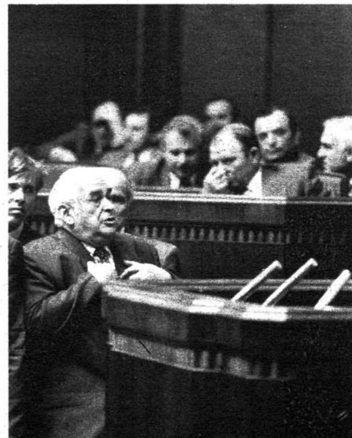
Напередодні, 15-го, коли достроково розпочався раунд пленарних засідань, за орієнтовним графіком мали заслухати інформації Кабінету міністрів України про соціально-економічне становище в Україні, що склалося у зв'язку з підвищенням цін, та невідкладні заходи уряду щодо його стабілізації, а також про стан грошового обігу та невідкладні заходи Національного банку. Здавалося б, логічно. Однак 15-го таких інформацій парламент не побажав заслуховувати.

(Закінчення на 2-й стор.)

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

АБО ЗБОРИ, АБО ВИБОРИ

Ліберальна, Ліберально-демократична, Конституційно-демократична, Соціал-демократична партії, партії демвідродження і вільних селян України та Федерація незалежних профспілок України виступили із спільною заявою, в якій сказано, що «політична система України як спадок Радянського Союзу виявилася нездатною адекватно реагувати на зміни в суспільстві і перетворилася в головну перешкоду на шляху економічних і політичних реформ». А отже, викликала й страйк, який, на думку авторів заяви, «є крайнім засобом тиску», а потрібні конституційні. Такими засобами, згідно із заявою, є або негайне скликання Конституційних Зборів для прийняття Конституції, яка встановила б працездатну політичну систему, або негайне прийняття нового виборчого закону, який передбачав би вибори на багатопартійній основі і прийняття Конституції новим складом парламенту. Автори заяви підтримують перший варіант.

Продиктовано в номер

Депутати приймають рішення

ДОНЕЦЬК. На сесії Донецької обласної Ради народних депутатів розглянуто питання соціально-економічного становища в області й передумови переходу до регіонального самоврядування.

Депутати підкреслили, що неодноразові конструктивні пропозиції щодо вирішення регіональних соціально-економічних проблем не знаходили своєчасної і адекватної реакції у вищих ешелонах державної влади. Сесія прийняла рішення, в якому, зокрема, висловлено недовіру Президенту України, а також вимогу до Верховної Ради провести Всеукраїнський референдум про довіру Президенту, Верховній Раді і Радам народних депутатів усіх рівнів до 1 жовтня 1993 року.

Тут же до Верховної Ради ставиться вимога прийняти рішення про входження України в економічний союз СНД з утворенням банківського, платіжного, митного союзів, передати донецьким облраді та облдержадміністрації право повноважень у вирішенні ряду питань. Текст прийнятого документа зачитано на площі перед страйкарями, представниками інших міст регіону.

Позбуваються «попутників»

ЛУГАНСЬК. У вівторок на площі перед облдержадміністрацією зібралося людей більше, ніж на всі попередні мітинги разом узяті.

— Нас не задовольняють рішення, прийняті в Києві, — заявив голова Координаційної ради трудових колективів Лисичанська, Сєвєродонецька та прилеглих до них міст прохідник шахти «Чорноморка» Олександр Свириденко, — референдум треба провести до першого серпня. Ми більше не поїдемо до Києва, ми запрошуємо керівництво України на переговори у Донецьк...

Нині в області з 91 шахти страйком охоплено 86, п'ять працюють умовно. Щоденні втрати — понад 100 тисяч тонн вугілля. На Алчевському металургійному комбінаті і коксохімічному заводі вугілля залишилося лише на дві доби. У тривозі виробниче об'єднання «Донбасенерго»: електростанції просять вугілля.

Страйкарі знову не дозволили соціалістам і комуністам проголошувати свої ідеї. «Ми не збираємося виносити їх до влади на своїх спинах і сунути шию в старе ярмо», — заявили вони. Представникам «червоних» довелося обмежитися дефілюванням біля натовпу.

Відмежувалися страйкарі і від профспілок: «Ми почали страйк і не треба до нас примазуватися! Ми знаємо, хто такі профспілкові лідери! Треба бути пильними».

Страйк триває.

Шахтарів звільнено від штрафів

Розпорядженням Кабінету міністрів України 175 підприємств вугільної промисловості звільнено від сплати штрафу за допущене перевищення фактичного фонду споживання за березень—травень 1993 року.

Прес-служба Кабінету міністрів України.

Що день прийдешній нам готує?

Відповідь на це запитання не дасть ніхто із представників страйкуючих колективів Донеччини тим, хто присутній на майдані Жовтневому в обласному центрі, а ні будь-хто з членів Координаційної ради, котрій доручено керувати ходом страйку.

Виконавче бюро незалежної профспілки гірників Донецька виступило із заявою. Авантюристом і зрадником названо у ній голову незалежної профспілки гірників України Олександра Мриля. Жодного дня у червні він не був на Донеччині, підкреслюється у документі, а розповсюджує брехливу інформацію.

Вчора страйкарі уважно стежили за ходом дебатів на сесії Верховної Ради України. Відкритим залишається питання, чи підтримає вона вимоги обуреного Донбасу, чи будуть прийняті у зв'язку із цим рішення щодо задоволення їх політичних вимог?

У випадку їх відхилення страйкарі залишають за собою право на акції громадянської непокори.

Абзац з листа

Керівництво України повинне зрозуміти, що найголовніше в державі — це людина. І дорослі, і щойно народжені. І кожна потребує житла, їжі, одягу, тепла, здоров'я. Наша економіка має бути спрямована на забезпечення України всім необхідним. Отоді будуть конкретні зміни на краще.

**В. Кравченко.
смт. Білозерка
Херсонської області.**

ПОЧЕСНЕ ЗВАННЯ — ПОСЛУ УКРАЇНИ

У найбільшому залі Едмонтона канцлер Альбертського університету Сенді Мактаггарт вручив почесний докторат з права першому послові України в Канаді Левкові Лук'яненкові. Це вже другий почесний докторат, присвоєний цим університетом громадянам України. Володар першого — письменник Олесь Гончар. Обидва почесні докторанти були рекомендовані Канадським інститутом українських студій при Альбертському університеті.

Парламентська хроніка

Шахтарі сказали: «Баста!»

(Закінчення. Початок на 1-й стор.).

289 мандатами проголосував за розв'язання пакету політичних вимог шахтарів, а саме: провести референдуми про дострокові вибори парламенту республіки, про довіру Президенту України.

Ці вимоги, як крик відчаю, можна зрозуміти. І парламентові, і Президентові можна висловити чимало претензій. Вони й лунали. На догоду емоціям, страйкуючим шахтарям, врешті, на догоду усім нам, хто в домашньому бюджеті не може звести кінці з кінцями. З точки зору емоцій все це справедливо. А з точки зору холодного розрахунку, з точки зору здорового глузду хотілося все ж таки почути відповідь на одне старе, як світ, питання: що робити далі? Уряд і банк мовчали. Говорили політики. Над ними висів дамоклів меч: не проголосують за референдум — шахтарі не підуть у шахти, за два дні Україна буде у стані колапсу.

Здавалося б, так просто: натиснути кнопки і референдуму — зелене світло. Та на заваді такій легкості постала Конституція. Треба внести зміни в ній, щоб парламент зміг ініціювати референдум з приводу довіри Президентові...

15-то голосування за референдум не відбулося. Наступного дня Президент України запропонував спростити ситуацію. Його пропозиція полягала у тому, щоб парламент піднатужився і, врешті, прийняв Закон про вибори. Тоді й не потрібен референдум про дострокові вибори. Їх тоді досить тільки призначити. Крім того, Л. Кравчук, намагаючись знову-таки спростити ситуацію, вніс законодавчу ініціативу такого змісту — прийняти постанову про вибори Верховної Ради і в ній записати таке: «За законодавчою ініціативою Президента провести референдум про довір'я Президенту». Л. Кравчук також висловився на користь проведення референдуму з питань про державний устрій України, про характер влади, про її структуру.

—Такий референдум,—зазначив Президент України Л. Кравчук, — можна провести в грудні або січні. Народ визначиться, можливо інститут Президентства взагалі не потрібний.

Таким чином, депутати на ранковому засіданні вже обговорювали кілька найреальніших пропозицій, включаючи й президентську.

Взагалі, це була бурхлива, нервова дискусія, в якій протягом двох днів виступили більше сорока депутатів. Обговорювали чотири проекти — про дострокові вибори народних депутатів України; про дострокові вибори депутатів місцевих Рад, а також голів місцевих Рад базового рівня; про дострокові вибори Верховної Ради України та вибори до органів місцевого самоврядування; проект Закону про внесення змін і доповнень до Конституції України. Останнім законопроектом передбачалося надати право Верховній Раді призначити всеукраїнський референдум з питання про довіру Президенту за власною ініціативою.

Мабуть, за якийсь із цих документів парламент і проголосував би, щоб заспокоїти шахтарів, щоб ті приступили до роботи. Але... Виступив Прем'єр-міністр Леонід Кучма. Це був холодний душ на гарячі голови. Він доводив, що шахтарі сказали «баста» не після підвищення цін, що їхні економічні вимоги розв'язуються в робочому порядку, що коли б парламент не відмовив урядові у додаткових повноваженнях не так давно, то мотивів страйкувати не було б взагалі, що фінансова криза в Україні триватиме, допоки Національний банк не буде підпорядкований урядові, що слід, нарешті, домовитись, яку економіку будувати...

— Ми маємо рядові поточні проблеми. Все можна розв'язати, якщо є бажання робити це.

Оплески, якими переривалася промова Л. Кучми, стали прикметою того, що жоден із законопроектів про референдуми не будуть прийняті. Так воно і сталося. Депутати схилились до думки про необхідність опрацювати пропозиції щодо референдуму і розв'язання політичної кризи влади в комісіях, а від Леоніда Кучми зажадати конкретного переліку заходів, які б не допустили колапсу в економіці України.

Шахтарі сила потужна. Це аксіома. Пригадую, ще десь ранньої весни витали прогнози в повітрі, що у червні саме шахтарі скажуть: «Баста!» До третьої річниці проголошення державного суверенітету України залишився рівно місяць.

Світлана ПИСАРЕНКО.

ДЕЛЕГАЦІЯ ВІДБУЛА ДО СТАМБУЛА

15 червня до Туреччини відбула делегація Верховної Ради України на чолі з Головою Верховної Ради І. С. Плющем. Вона візьме участь у роботі першої сесії Парламентської асамблеї Чорноморського економічного співробітництва, яка відбудеться 16—17 червня в Стамбулі.

Ця Парламентська асамблея, до якої входять представники парламентів країн Чорноморського басейну, в тому числі шести колишніх республік СРСР — Азербайджану, Вірменії, Грузії, Молдови, Російської Федерації і України, створена з метою сприяти розв'язанню спільних актуальних проблем країн Чорноморського економічного співробітництва, насамперед економічних і екологічних, а також розширення взаємовигідних стосунків у різних галузях.

Указ Президента України

Про нагородження Почесною відзнакою Президента України

За заслуги у сфері соціально-трудової і медичної реабілітації сліпих, активну участь у залученні інвалідів по зору до суспільно-трудової діяльності **постановляю:**

Нагородити Почесною відзнакою Президента України голову Центрального правління Українського товариства сліпих **Акімушкіна** Віктора Михайловича.

Президент України Л. КРАВЧУК

м. Київ
11 червня 1993 року

ПЕРСПЕКТИВИ ДЛЯ СПІВПРАЦІ Є

Я вважаю, що процес об'єднання корейського народу неминучий, заявив Голова Верховної Ради України Іван Плющ під час бесіди з Головою Верховних Народних зборів КНДР Ян Хен Собом. У свою чергу гість, розповідаючи про процеси, які відбуваються на півночі Корейського півострова, сказав, що його народ став жертвою «холодної війни» і як результат був роз'єднаний.

Якби зовнішні сили не втручалися у наші справи, Корея давно вже була б єдиною, наголосив Ян Хен Соб. За словами глави парламенту КНДР, процес об'єднання корейської нації відбудеться ще до кінця XX століття. Гість також зазначив, що народ КНДР свій шлях завжди обирав сам і нині, згуртований навколо нового керівника Кім Чен Іра, здійснює три революції: ідеологічну, культурну і технічну. Ян Хен Соб наголосив, що КНДР зацікавлена в економічному співробітництві з Україною.

Гість запросив І. Плюща відвідати Пхеньян у зручний для нього час.

Учора північнокорейські парламентарії побували на Київському верстатобудівному виробничому об'єднанні. Відбулася також бесіда Ян Хен Соба з міністром зовнішніх економічних зв'язків нашої держави Іваном Герцем. У програмі перебування парламентської делегації КНДР також відвідання Черкаської області.

Тарас ПЕТРІВ.

З НАЙКРАЩИМИ СПОДІВАННЯМИ

Як ми уже повідомляли, в Україні з офіційним візитом перебуває Голова Кнесету Держави Ізраїль Ш. Вайс. У понеділок його прийняв Голова Верховної Ради України І. Плющ.

Під час бесіди глава українського парламенту поінформував високого гостя про ситуацію, що склалася в Україні. Політичний клімат сьогодні надзвичайно жаркий, сказав І. Плющ. Зокрема, економічні вимоги страйкуючих шахтарів переросли у політичні. Але за нинішньої ситуації, продовжив І. Плющ, Верховна Рада не може скласти свої повноваження. Адже вона ще має зробити багато такого, що за неї ніхто не зробить. До порядку денного сесії парламенту внесено питання про референдум щодо довіри Президенту, Верховній Раді та урядові України. І вже є компромісні пропозиції з цього питання, повідомив І. Плющ Голові ізраїльського Кнесету. Ш. Вайс у свою чергу сказав, що в Ізраїлі добре знають, як важко будувати нове суспільство, і висловив сподівання, що Україна зможе встановити сильний демократичний лад.

Сторони також торкнулися проблеми єврейської еміграції до Ізраїлю, обговорили інші питання, що становлять взаємний інтерес.

Наступного дня Ш. Вайс мав розмову з Головою Комісії Верховної Ради України в закордонних справах Д. Павличком. Було обговорено можливості розвитку україно-ізраїльських відносин у різних сферах.

У другій половині дня Голову Кнесету Держави Ізраїль прийняли Президент України Л. Кравчук та Прем'єр-міністр Л. Кучма. Ш. Вайс також виступив на пленарному засіданні Верховної Ради, зустрівся з представниками єврейської громади Києва, дав прес-конференцію. У вівторок ввечері глава ізраїльського парламенту відбув до Львова. Докладніше про це — в наступних номерах.

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

ЗАСІДАННЯ ПРЕЗИДІЇ ВР КРИМУ

14 червня відбулося засідання Президії ВР Криму. У зв'язку з тим, що 17 червня у Москві пройдуть переговори Президента України Л. Кравчука та Президента Росії Б. Єльцина з проблем Чорноморського флоту за участю Голови ВР Криму М. Багрова, вирішено не проводити цього дня призначену дванадцяту сесію кримського парламенту. Визначено коло питань на московські переговори: обстоювати збереження ЧФ як єдиної боєздатної сили у Чорноморсько - Середземноморському регіоні; враховувати інтереси Республіки Крим; визнати законні права моряків-чорноморців, виробивши статус ЧФ.

Враховуючи складну економічну і політичну ситуацію на півострові, прийнято рішення скликати 16 червня позачергову сесію ВР Криму. Передбачається створення Центрального банку Криму, який виконуватиме всі функції НБУ на території Республіки Крим, крім емісії. Передбачається також, що Республіка Крим самостійно, без України, вирішуватиме питання оподаткування та митного контролю.

Очікується, що чергова сесія, на якій мають обговорюватися законопроекти «Про вибори ВР Криму» та «Про Президента Республіки Крим» буде скликана 22 або 23 червня.

БЕЗВЛАДДЯ — ЦЕ ПРЯМИЙ ШЛЯХ ДО ЗАГАЛЬНОЇ КАТАСТРОФИ

З виступу Президента України Л. М. Кравчука на сесії Верховної Ради України 15 червня 1993 року

Обстановка, що виникла, є надзвичайно складною. До неї прикута загальна увага і не тільки в Україні, а й за її межами. Тому, що йдеться про те, чи зможе Верховна Рада, чи зможе Президент, чи зможе народ України вийти гідно, з честю з тієї кризової ситуації, яка склалася у нашому суспільстві. В історії народів були випадки, коли справді було потрібно проявити найвищу мужність і вирішити проблему так, аби залишитися в історії людьми мудрими. В зв'язку з цим я хочу викласти свою точку зору стосовно шляхів виходу з нинішньої ситуації. Мені б хотілося акцентувати вашу увагу принаймні на трьох обставинах.

Перша. Будь-які найгостріші проблеми ми можемо вирішити і, як я зрозумів з вчорашніх виступів, цю думку поділяє переважна більшість депутатів, коли будемо керуватися Конституцією і Законом. Це є гарантією того, що не буде дальшого загострення політичної кризи, що ми не прийдемо до силової конфронтації. Саме силової.

Друге. Наші дії мають бути спрямованими на збереження держави, основ державності, незалежності. Можуть бути різні точки зору і позиції, якою має бути саме ця держава. І вирішувати це — невід'ємне право народу, парламенту. Але слід зберегти державу, як державу українську, незалежну. Ми повинні зберегти мир і спокій в нашому суспільстві — це друге, найбільше і найважливіше завдання, яке ми маємо вирішити, шукаючи шляхи виходу з політичної і економічної кризи. Адже безвладдя — це прямий шлях до загальної катастрофи.

І третє. Звичайно, треба вжити найрішучих заходів, зробити найсміливіші кроки, щоб зберегти економіку, не дати їй остаточно зруйнуватися, соціально захистити людей і рухатися вперед.

Ось такі три визначальні, з моєї точки зору, моменти. Ми маємо увесь час тримати їх в полі зору для того, щоб нас зрозумів народ України, зрозумів світ. Тільки тоді люди з повагою поставляться до тих, хто нелегко починав у цьому залі, але, коли складалась надзвичайна ситуація, то вистачало мудрості, сміливості і рішучості водночас для цивілізованого вирішення складних проблем.

Я хочу висловити свою точку зору щодо референдуму про довіру і до Верховної Ради, і до Президента.

Вчора тут велась розмова про те, що є юридичні складнощі, особливо, пов'язані з референдумом про довіру до Президента. Вони витікають з Конституції та чинного законодавства. Тому Верховна Рада думає над тим, як вийти з цієї ситуації.

Спочатку про Верховну Раду, потім про Президента.

Візьмемо проблему референдуму про довіру до Верховної Ради. Коли це питання порушувалося, то брали за основу російський варіант. От в Росії відбувся референдум. Крім підтвердження курсу реформ і довіри до Президента нічого, власне, не змінилось. Всі владні структури як діяли, так і діють. Конфронтація як була, так і залишилася. Уявіть собі, ми також провели відповідний референдум. Які його конституційні і правові наслідки? Треба знову починати з прийняття закону про вибори і призначати вибори. Отже, якщо Верховна Рада сама вирішить питання про вибори, то це буде найкоротший шлях. Але для того, щоб провести вибори, ясна річ, потрібно прийняти необхідні закони. І ні в кого немає сумніву, що вони мають бути демократичними, відкрити новий етап в житті нашого суспільства. Адже, як неодноразово говорили з трибуни Верховної Ради народні депутати, всі нинішні владні структури є тимчасовими, на перехідний період. Сьогодні до їх зміни ми вже і політично, і морально підготовлені.

Таким чином, найбільш реальна пропозиція — це прийняти закони і провести вибори до місцевих Рад та до Верховної Ради. Я думаю, що це шлях не лише короткий, а й справедливий. Він не потребує референдуму, який, окрім усього іншого, коштуватиме платникам податків дуже дорого.

Тепер щодо Президента. В Конституції немає положень про те, що Верховна Рада приймає рішення про такий референдум безпосередньо. Вона може зробити це тільки за ініціативою населення. Я пропоную знову-таки короткий шлях.

Справді, працювати в умовах постійної конфронтації між різними гілками влади, коли йде перетягування канату то в один, то в інший бік, надзвичайно непросто і важко. Від цього найбільше страждає народ. Тому я, користуючись правом законодавчої ініціативи, пропоную прийняти рішення згідно діючого законодавства про вибори до Верховної Ради і одночасно визначитись з питанням про проведення референдуму щодо довіри до Президента України. Може ця пропозиція не повністю вписується у законодавчі норми. Проте треба знайти відповідно правовий механізм, щоб в цій складній ситуації діяти рішуче і швидко.

Ще одна деталь. Я хочу, щоб ви зрозуміли: тут немає підстав для якихось сумнівів. Приймається рішення Верховної Ради, референдум проводиться разом з виборами, і на цьому все завершується. Буде підтримка — продовжимо працювати, не буде, значить нас змінять інші люди. Треба зазначити, хоч яке рішення не прийме народ, усі владні структури повинні напружено працювати.

Далі. Вчора на пленарному засіданні народний депутат О. Мороз вносив пропозицію про винесення на референдум таких питань: «Куди йдемо?», «Як йдемо?», «Що будуємо?». Я думаю, що в цьому є потреба. Слід визначитися справді щодо характеру влади, її структури, чи потрібен інститут президентства, чи може обійдемося без нього. Це також реальна постановка питання. Референдум можна провести в січні 1994 року, або, скажімо, в грудні 1993 року. Якщо народ висловиться за скасування інституту президентства, тоді Президент, природно, втратить владу. І тоді вже референдуму про довіру просто не потрібно.

Тобто є, я повторюю, найкоротші шляхи розв'язання цих питань. Без загострення і швидко. Тому що люди, і не лише шахтарі, справді чекають нашого рішення. Прийняття рішення в запропонованому мною контексті могло б задовольнити поставлені вимоги і спрямувати нашу роботу в конструктивне русло. Нам дуже потрібен час для вироблення законів, і тому я просив би розглянути мою ініціативу, проголосувати за відповідне рішення і зняти це питання з порядку денного. Народ зрозуміє нас і буде ставитися з повагою. Якщо ви продумаєте всю логіку моїх пропозицій, то зрозумієте, що вони є реалістичними і відповідають нинішній ситуації.

Не буде також загострення у Верховній Раді, коли почнеться внесення змін до Конституції. Адже йдеться про досить серйозні речі, про початок нового етапу в нашому житті. Етапу взаєморозуміння з народом, і ми повинні добре працювати для того, щоб народ зрозумів, що ми щиро хочемо щось зробити.

Ми не маємо права залишити наступній Верховній Раді, Президентові зруйновані вщент основи економіки, зруйноване духовне життя.

Насамкінець хочу сказати, що як політик, як людина, я маю право сам вирішувати свою долю, виступати з ініціативою щодо своєї посади, піклуватися про своє політичне обличчя. І я не хочу, щоб окремі депутати порушували мої особисті права своєю надмірною турботою. Мене обирав народ і тільки йому я підзвітний.

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

ПОСТАНОВА

від 10 червня 1993 р. № 433
Київ

Про збільшення неоподатковуваного мінімуму доходів громадян і ставки їх прогресивного оподаткування

Відповідно до пункту 2 постанови Верховної Ради України від 1 червня 1993 р. «Про підвищення мінімальних розмірів заробітної плати та пенсії за віком» Кабінет Міністрів України **постановляє:**

1. Установити з 1 червня 1993 р. мінімум доходів громадян, що не оподатковуються прибутковим податком, у розмірі 13800 крб. на місяць.

2. Установити такі ставки прогресивного оподаткування доходів громадян:

Розмір місячного сукупного оподатковуваного доходу (в неоподатковуваних мінімумах)	Ставки та розміри податку
з доходу в розмірі одного неоподатковуваного мінімуму	не оподатковується
з доходу в розмірі від одного неоподатковуваного мінімуму + 1 крб., до 10 неоподатковуваних мінімумів	10 процентів суми доходу, що перевищує розмір неоподатковуваного мінімуму
з доходу в розмірі від 10 неоподатковуваних мінімумів + 1 крб., до 30 неоподатковуваних мінімумів	податок з доходу в розмірі 10 неоподатковуваних мінімумів + 20 процентів суми, що перевищує доход в розмірі 10 неоподатковуваних мінімумів
з доходу в розмірі від 30 неоподатковуваних мінімумів + 1 крб. до 40 неоподатковуваних мінімумів	податок з доходу в розмірі 30 неоподатковуваних мінімумів + 30 процентів суми, що перевищує доход в розмірі 30 неоподатковуваних мінімумів
з доходу в розмірі від 40 неоподатковуваних мінімумів + 1 крб. до 100 неоподатковуваних мінімумів	податок з доходу в розмірі 40 неоподатковуваних мінімумів + 40 процентів суми, що перевищує доход в розмірі 40 неоподатковуваних мінімумів
з доходу в розмірі від 100 неоподатковуваних мінімумів + 1 крб. до 200 неоподатковуваних мінімумів	податок з доходу в розмірі 100 неоподатковуваних мінімумів + 50 процентів суми, що перевищує доход в розмірі 100 неоподатковуваних мінімумів
з доходу в розмірі понад 200 неоподатковуваних мінімумів	податок з доходу в розмірі 200 неоподатковуваних мінімумів + 60 процентів суми, що перевищує доход в розмірі 200 неоподатковуваних мінімумів

3. Установити, що із сум доходів, одержаних в іноземній валюті, податок нараховується у складі сукупного оподатковуваного доходу за встановленими у пункті 2 цієї постанови ставками, зменшеними на 50 процентів.

4. Міністерствам і відомствам, Раді Міністрів Республіки Крим, обласним, Київській та Севастопольській міським державним адміністраціям терміново довести цю постанову до підприємств, установ і організацій, а засобам масової інформації — до відома населення.

5. Встановлені цією постановою ставки та розміри податку з доходів громадян застосовуються до сум заробітної плати та інших доходів громадян, нарахованих з 1 червня 1993 року, і діють до законодавчого врегулювання цих питань.

Прем'єр-міністр України
Л. КУЧМА.
Міністр Кабінету Міністрів України
В. ПУСТОВОЙТЕНКО.

ФЕРМЕРИ ХОЧУТЬ ПІДСТАВИТИ ПЛЕЧЕ...

На Львівщині відбулася нарада-семінар з питань роздержавлення, приватизації і нових форм господарювання в агропромисловому комплексі.

Агроном зі Стрийщини Володимир Кухар у розмові з віце-прем'єр-міністром Володимиром Дем'яновим, представниками Президента, головами обласних Рад спростував поширену популістську тезу: «Дайте селянам землю і вони знатимуть, що з нею робити». На його думку, прадідівського досвіду нині недостатньо. На часі — науково обгрунтоване землекористування і кормовиробництво.

У селянській спілці «Нива», що спеціалізується на тваринництві і кормовиробництві, а також послуговується науковими консультаціями В. Кухара, вивели нову породу корів — «Українська червоно-ряба». Одна із рекордсменок цієї породи — «Добавка» — повернулася з виставки-аукціону в Києві з дипломом першого ступеня. Вона дає близько 40 літрів молока щодоби.

27-річний фермер із Жидачівського району завершує будівництво корівника, хоча міг би, як більшість фермерів, заспокоїтися на рільництві — отримав торік 54 центнери пшениці з гектара. Та землю-годувальницю також треба підгодовувати: буде корівник — буде й органіка.

Щоб допомогти фермерам, обласне управління сільського господарства, львівські вчені розробили проект універсальної машини, яка виконуватиме 11 операцій. Машина успішно пройшла випробування у фермерському господарстві і вже надійшло півтори тисячі заявок на неї. Нині автори шукають партнерів-машинобудівників, які б узялися за серійний випуск.

Ознайомившись із розробленою і впроваджуваною у Львівській області системою паювання основних засобів виробництва і землі, із селянськими спілками і фермерськими господарствами, учасники наради пересвідчилися, що на Львівщині не розганяють колгоспи, як це стверджують деякі недоброзичливці із офіційних і неофіційних трибун. Приватизаційні процеси тут провадять на добровільних засадах, за ініціативою знизу. Люди, які відчули смак господарювання на своїй землі, готові, за їхніми словами, підставити плече державі і протистояти провокаційним діям політиканів. Бо мають що втрачати, що захищати...

Оксана ТЕЛЕНЧІ.

Продиктовано в номер

Енергозбереження — питання політичне

Учора в Києві розпочалася Міжнародна конференція, завдання якої — обговорити стратегію розвитку паливно-енергетичного комплексу України. Організаторами її стали уряд України, Світовий банк та Європейський банк реконструкції і розвитку. Її відкрили Прем'єр-міністр України Леонід Кучма та глава представництва Світового банку Даніель Кауфман.

Леонід Кучма, зокрема, наголосив, що в сьогоднішній ситуації проблема енергозбереження з економічної площини переходить у політичну, а також закликав іноземних інвесторів вкладати гроші в розвиток українського енергетичного комплексу.

Із доповідями про загальну стратегію розвитку енергетики України виступили міністр енергетики і електрифікації А. Гриценко, голова Держкомітету України з нафти і газу М. Ковалко, директор Донецького вугільного інституту Є. Захаров. Конференція триватиме до 18 червня.

У злидні заганяє держава

Представники найбільшої в країні громадської організації «Спілка Чорнобиль України» і Українського національного фонду допомоги інвалідам Чорнобиля 15 червня провели пікетування Верховної Ради України. Президенти спілки та фонду Ю. Андреєв і Ю. Багров розповсюдили заяву, в якій вимагають відмінити урядові декрети, котрі звели нанівець низку важливих положень «чорнобильського» закону. Сьогодні виплати аж ніяк не компенсують втрати здоров'я «ліквідаторам» і потерпілим дітям, система оподаткування не дає об'єднанням чорнобильців розгорнути господарську діяльність тощо. Необхідна і якнайшвидша реалізація програм ліквідації наслідків Чорнобильської катастрофи, причому за умов суворого контролю витрачання коштів.

Після розпаду Союзу в Україні створено державу, яка поки що нічого не дала людям, обкрадає їх, заганяючи маси у злидні. Намагання розв'язувати економічні проблеми за рахунок соціальних програм — свідчення недалекоглядності і байдужості урядовців до народу. Через це «Спілка Чорнобиль України» вважає нинішній уряд антинародним і висловила йому недовіру.

Чи варто нам допомагати

14 червня американський фонд «Нешнл форум фаундейшн» провів прес-конференцію. На ній, зокрема, йшлося про дві програми фонду. За першою американські фахівці приїздитимуть в Україну, щоб працювати у сферах державного управління, економіки, журналістики. За другою — молоді фахівці названих галузей нашої держави по три місяці стажуватимуться у США за рахунок фонду.

Цікаво, що на прес-конференції, яку давали політолог Ян Бжезінський, юрист Осип Мороз, професор Василь Дмитришин, що працюють у Києві, та український економіст Володимир Макуха, прийшло з великим запізненням до смішного мало журналістів. Тому основною темою розмови було: а чи варто нам взагалі допомагати.

Гулі-гулі, йдуть під кулі!

По автомобілю мера Львова Василя Шпіцера стріляли з балкона будинку на площі Ринок. Поранено в руку водія. Проте, як з'ясувалося, замаху на життя мера не було: дев'ятикласник знічев'я поціляв із спортивного пістолета по голубах. Що не завадило агенції «ОБС» прокоментувати цей епізод таким чином: «ворог не дрімає». Здається, натякали на «натягнуті» взаємовідносини між мером і його колишнім заступником з гуманітарних питань Володимиром Парубієм, який вважає ліквідацію міськвиконкому і своє скорочення незаконними. Сміх та й годі!

Пам'ять

На 370 році — передчасно...

Наступного року Волинь відзначатиме 370-ліття перших друкарень. В 1624 році у містечку Четвертин нинішнього Маневицького району було закінчено роботу над Псалтирем. І вже через рік — над віршами кількох авторів, написаних старою українською мовою і об'єднаних назвою: «Лямент». Єдиний примірник цього видання зберігається нині у Львівському музеї українського мистецтва. А копію можна побачити на виставці рукописів і стародруків у Волинському краєзнавчому музеї Луцька.

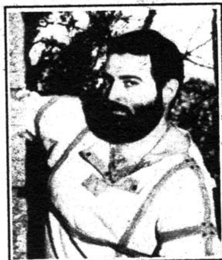
На виставці експонуються найпрадавніше видання Вільгельма Дюранті, датоване 1481 роком, книги з бібліотеки Луцького Хрестовоздвиженського братства, зразки кириличних стародруків, давньої картографії, вірменського письма. А також книги, журнали, словники караїмів, які здавна жили в Луцьку.

Коли бачиш це, мимоволі пишаєшся духовністю наших предків та... їхнім друкарським мистецтвом. Сьогодні на Волині таких книг не видрукувати.

Артем КЛЮЧНИКОВ.

Волинська область.

Анонс

Поллється із Лос-Анджелеса

А спершу пісні, відношення до яких мав Михайло Шуфутинський, лилися в колишньому СРСР. Та воно й не дивно: ВІА, учасником якого він був 15 років тому, так і називався — «Лийся, пісне». Пам'ятаєте? Та комсомольсько-молодечо-романтичний запал, певно, десь подівся і потягло не до БАМів, а до нормальних автобанів. Точніше, — до США, до Лос-Анджелесу. Там з того часу й співає М. Шуфутинський, один з небагатьох, хто, як у них, емігрантів, там співається, «погуляв на Брайтоні, а опісля вийшов на Бродвей».

Оскільки за океаном «комсомоліадою» нікого не можна було збадьорити, а ностальгія — вона, як і голод, далеко не тітка рідна, спокою не давала, то Михайло звернувся до авторської пісні Б.Окуджави, В.Висоцького, О.Митяєва, Л.Семакова, О.Розенбаума. Високий професіоналізм, талановите аранжування, тактовне виконання роблять відомі пісні і Михайловими, а отже, й успіх постійний. І там, і тут.

Переконатися в цьому можна буде 20 червня в Палаці «Україна», де М. Шуфутинський (на запрошення театру «Академія», компаній «Баркон», «Хелп-ЛТД», концерну «Правекс», Українського християнського православного товариства святих Кирила і Мефодія) співатиме для киян.

Володимир СКАЧКО.

На фото: М. Шуфутинський.

Проблема

Гей, воли, чого ви стали...

Сьогодні можна свідчити: в генеральному плануванні міста 60-х років помилилися двічі. Вперше — спланувавши двомільйонне населення Києва тільки на початок 2000 року. І вдруге — поспідавшись, що це населення послуговуватиметься сімома великими автодорожніми мостами...

Якщо говорити про київські мости — всі вони унікальні. Так само унікальна і їхня кількість. Київ — єдине у світі місто з таким населенням і такою рікою, що спромоглося лиш на шість великих мостів через Дніпро: два залізничні збудовано ще за царя, і чотири автодорожні — пізніше. А найближчим часом два найстаріші автодорожні мости, Патона і Метро, стануть на капремонт.

А взагалі найперший постійний київський міст приїхав... на волах. З Англії до Одеси конструкції Ланцюгового мосту пливли пароплавом, а оскільки в 50-ті роки минулого століття залізниці ми не мали, то від Одеси — тяглися волами.

З Ланцюгового мосту, що увійшов у підручники, як один з найдосконаліших для свого часу, починає свою історію київське мостобудівництво. Він двічі горів. Вперше — у 20-му році за білополяків. У 25-му його відбудували і назвали ім'ям революціонерки Євгенії Бош і пустили по ньому трамвай, що з'єднав правий берег з рибальським селищем на Трухановому острові. До речі, селище було венеціанського зразка: навесні між хатами плавали човни, а самі хати і навіть церква стояли на палях у постійному передчутті повені. У 1941 році, в перші дні окупації, Ланцюговий міст було підірвано так само таємниче, як і Хрещатик. А селище... спалили німці, помстившись за висаджений у повітря міст.

Тільки в 1953 році з'явився, нарешті, перший великий автодорожній Наводницький міст, перейменований потім на честь Патона. Завдяки Патонові він став технологічною сенсацією: вперше було застосовано суцільнозварне з'єднання металу. Через 12 років (усі київські мости будуються з такою періодичністю) на місці Ланцюгового мосту звели міст Метро, який також був унікальний, бо мав найбільший прогін зі збірного залізобетону.

На жаль, мости не вічні. В усіх цивілізованих країнах 50 відсотків капвкладень на мости витрачають на їхнє утримання та реставрацію, яка за міжнародними ж нормами має бути хоча б раз на десять років. В Києві тільки в 1990 році було відкрито Південний мостовий перехід, автодорожнє розв'язання якого викликає повагу навіть в іноземців. А до цього часу перекрити міст Патона означало — відрізати Дарницю від Києва.

А 17 травня цього року Кабінет міністрів дав, нарешті, дозвіл на проектування ще одного мостового переходу, яким підуть поїзди ще однієї лінії метро, що з'єднуватиме Поділ з Троєщиною. Його вступу в дію слід чекати не раніше, як через десять років, якщо наші мостобудівники, а також численні бюрократи не зрадять своїх традицій... кожного моста тягнути волами.

Леся ДУБОВА.

Зверніть увагу

Економіст? Ні. Юрист!

Проблема кадрового забезпечення правової реформи, про яку так багато говорили, здається, починає вирішуватися. В Київському державному економічному університеті на факультеті міжнародних відносин відкрита нова спеціальність «Правознавство». Починаючи з 1993/94 навчального року, університет готуватиме юристів. Поєднання глибинних юридичних знань з економічними — головна мета підготовки майбутніх спеціалістів. Знання, які вони одержать, можуть бути широко використані не тільки в народногосподарській сфері, а й для успішної праці в арбітражних судах, митних і податкових органах, банках, в органах міліції.

Контакти

РОКСОЛАНА ПЛЮС ГАНС...

Під час літніх канікул у Луцьку буде відкрито міжнародний молодіжний табір польсько-німецько-української молоді. 14 днів тридцять юнаків та дівчат вивчатимуть звичаї та побут Волинського краю, працюватимуть в обласному центрі на будівництві та опорядженні культових споруд — кірхи, костьола, православного собору. Тим часом у Люблінському воєводстві Польщі дві групи молодих волинян візьмуть участь у фольклорних фестивалях, виставках народної творчості. Організацію молодіжного табору взяв на себе Луцький міськвиконком.

Богдан БЕРЕКЕТА.

Луцьк.

Футбол

Куди потече «Десна»?

Першість України. Перша ліга. 39 тур. «Норд-Ам-Поділля» — «Рось» — 2:0, «Нива» — «Динамо-2» — 1:0, «Автомобіліст» — «Прикарпаття» — 1:0, «Десна» — «Приладист» — 3:1, «Скала» — «Евіс» — 1:1, «Закарпаття» — «Металург» — 3:0, «Ворскла» — СК «Одеса» — 3:1, «Нафтовик» — «Артанія» — 5:0, «Хімік» — «Темп» — 2:3, «Сталь» — «Кристал» — 3:1.

На фініші чемпіонату надто загострилися стосунки між аутсайдерами і «середняками». І кожна гра для команд, які потрапили у претенденти на «виліт» до другої ліги, зараз вирішальна. Показовою у цьому плані була зустріч «Десни» і «Приладиста».

Відверто кажучи, не чекав цікавого футболу від цих команд. Але виявилося, що зміст гри «Десни» зовсім не відповідає тому місцю, яке вона займає у турнірній таблиці. Чернігівці у кожній ланці мають лідерів, які цементують команду. У захисті це Четверик, у середній лінії — Федорко, у нападі — Яковенко. Головному тренерові «Десни» Юрію Грузнову вдалося прищепити яскравим індивідуальностям колективні дії, а тому у команді не загубилися молоді Савенчук та Дробот.

Цікаві виконавці є і у «Приладиста». Але саме колективних дій бракує цій команді. Тому «Десні» вдалося легко нав'язати гостям свою гру. На 21 хвилині легко захисники «Приладиста» збили у штрафному майданчику нападаючого «Десни». Арбітр Віктор Догадайло з Києва впевнено вказав на 11 метрову позначку і Четверик відкрив рахунок. На 41-й хвилині Федорко забив другий м'яч. Цей технічний гравець на 47-й хвилині видав ювелірний пас 18-річному Савинчуку, який не схибив. Лише на 83-й хвилині досвідчений Карімов покарав голкіпера господарів за необачність. Слід додати, що київська бригада арбітрів (В. Догадайло, О. Агустимов та О. Буренко) відмінно впоралися із складним суддівством і не дозволила розгорітися пристрастям на полі, хоча передматчовий ажіотаж був неабиякий.

«Десна» на якийсь час вирвалася із небезпечної зони, але чи не затягнуть важкі проблеми самобутню команду туди знову? Про це хотів поговорити з шефами клубу або представниками міської адміністрації Чернігова. Але перших у «Десни» немає, а представники влади не цікавляться справами клубу, який тривалий час був візитною карткою спортивної Чернігівщини. І на стадіоні я не зустрів нікого з «батьків» міста. Чи подякують їм 4 — 5 тисяч прихильників «Десни», які незважаючи на всі негаразди ходять на її матчі, за те, що Чернігів втратить місце у першій лізі українського футболу? Думаю, що ні.

Команда зараз тримається лише на авторитеті головного тренера Ю. Грузнова. Адже за чернігівськими «зірками», як колись за О. Кузнецовим, братами Причиненками, йде справжнє полювання. Хлопцям пропонують умови, які Ю. Грузнов і пообіцяти не може. Вони тренера, «Десну» і Чернігів не покидають. Поки що. Але скільки можна отримувати мізерну зарплату, спати на матрацах без простирадл, жебракувати разом з командою? Сказати важко.

І команда, яку по крихтах збирали Ю. Грузнов і другий тренер А. Процько, може розвалитися. Можливо, для нинішніх «батьків» міста це і невелика втрата. А для чернігівських болільників, футболу України?

Нагадаю становище аутсайдерів після 39 туру. На останньому місці «Шахтар» — 14 очок. У «Росі» — 27 очок, у «Приладиста» — 28, у «Артанії» — 29, у «Десни» та «Динамо-2» по 31. Лідирують «Нива» — 56 очок, «Темп» — 53, «Нафтовик» — 49.

Вчора відбулися матчі 40 туру. Їх результати ми повідомимо у наступному номері.

Олександр ВОЛОДИМИРОВ.

Співробітництво

З. «СНЕКМА» ПОЧИНАЄ І...

Кожні десять секунд у небо піднімається літак, оснащений двигунами «Снекми», — розповідали нам у штаб-квартирі фірми. — А щоб дочекатися відмови двигуна, пілот повинен літати 500 років.

— А яка ж оплата такої праці? — поцікавилися ми у господарів. І одержали довідку: — мінімальну оплату одержують 10 відсотків працюючих з низькою кваліфікацією — по 5700 франків — це близько 1200 доларів. Ще 10 відсотків — управлінський апарат має максимальну зарплату — 40-50 тисяч франків, інженерно-технічні працівники одержують 17—20 тисяч, майстри — по 14 тисяч, робітники в середньому 13 тисяч франків.

Що на ці гроші можна купити? Скажімо, кілограм бананів коштує у Парижі 12-14 франків, чайний сервіз із порцеляни 70 франків, японський телевізор від чотирьох до восьми тисяч франків. Щоправда, ціни у Парижі — справа дуже відносна. Якщо купувати у дешевому магазині, то за тисячу франків можна і одягнутися, і взутися, та ще посуду та білизни прикупити. Якщо ж у дорогому, то навряд чи на сукню вистачить. Так що тут уже кожен діє відповідно до своїх статків.

Робочий тиждень на «Снекмі» триває 38 годин. Є дільниці з дорогокоштовним обладнанням, що експлуатується цілодобово, без вихідних. Робітники, які працюють на ньому у суботу і неділю, одержують платню як за повний робочий тиждень. Проте профспілки, яких на підприємстві п'ять, пильно стежать, щоб робочий час був без «прихваток». А от на пенсію і чоловіки, і жінки виходять в 60-річному віці.

Щоправда, й умови праці тут інші, ніж, скажімо, на подібному заводі в Києві. Ані пилу, ані диму, ні розбризканої на підлозі емульсії, ні тобі шкідливих випарів — підприємство оснащено потужними очисними системами. З приводу будувати чи не будувати очисні споруди питання не стоїть. Не побудуєш — жорсткі штрафи не дадуть жити. Причому без будь-яких скидок.

Та й інженерно-технічному управлінському складу живеться по-іншому — комп'ютерні системи вже давно стали звичайним атрибутом служби.

Службовці, робітники тут постійно вчаться, що й логічно, адже техніка тут постійно поновлюється. В одному з цехів ми зустріли групу молодих робітників. Екскурсія — пояснили нам супроводжуючі. — Новачки. От і показують їм весь технологічний цикл, щоб кожен знав, для чого він виготовляє свою деталь.

На «Снекму» не просто влаштуватися. Для інженера обов'язкова умова — знання англійської мови. Але, кажуть, і звільнити робітника чи службовця не так-то й просто. І справа навіть не в профспілках, які стоять на сторожі. Виявляється, якщо ти ледачкуватий, то тебе ще

довго виховуватимуть і умовлятимуть, а то й у сім'ю завітають, щоб переконати, що трудитися треба.

Незважаючи на те, що «Снекма» державне підприємство, держава не втручається в його повсякденне життя. Для цього є правління, яке й визначає політику фірми. Воно ж створило і систему особистої зацікавленості кожного працюючого у високих результатах праці. Остання залежить від економічних результатів підприємства. Існує навіть моральна зацікавленість, коли директор посилає робітникові чи службовцю лист з подякою за добросовісний труд. Словом, усе майже як у нас, тільки спрацьовує по-іншому.

Звичайно, не обходиться без проблем і тут. І чи не найбільша — безробіття, яке цьому підприємству загрожує мало не щомиті. Адже у всьому світі зменшуються бюджети на оборону, що позначається і на випуску продукції «Снекми». Звільнення поки що не було завдяки вмілому маневруванню управлінського апарату, перепрофілювання кадрів.

Отож, виявляється, ця система, яку ми називали капіталістичною, не така вже й людиноненависна. Швидше, навпаки — тут усе роблять для людини з тим, щоб робота її була красивою, а продукція, яку вона випускає — найкращою в світі. Зовсім по-комуністичному, сказали б у нас ще зовсім недавно. А зараз? Залишається лише позаздрити...

Валентина ПИСАНСЬКА.
Київ-Париж-Київ.

«Захід помилявся, коли надавав допомогу виключно Росії»,

— вважає віце-прем'єр, міністр фінансів Королівства Нідерланди Вім Кок

Виступаючи на вчорашній прес-конференції, присвяченій підсумкам зустрічей з Президентом України Леонідом Кравчуком, Головою Верховної Ради Іваном Плющем та Прем'єр-міністром Леонідом Кучмою, пан Вім Кок зазначив, що основна мета його візиту — зміцнення двосторонніх відносин між Нідерландами та Україною. Оскільки Нідерланди представляють інтереси України в Міжнародному Валютному Фонді та Всесвітньому Банку, то особливу увагу, на думку віце-прем'єра, слід приділяти співробітництву України з міжнародними фінансовими організаціями.

Пан Кок розуміє економічні проблеми України. Проте, наголосив він, за такий короткий термін — півтора роки — жодна держава не змогла б перестрибнути з тоталітарного суспільства в цивілізоване. У той же час, продовжив Вім Кок, Нідерланди роблять все для того, щоб відкрити ринок Західної Європи для українських товарів і забезпечити наше виробництво передовими технологіями.

У ході свого візиту віце-прем'єр Кок передав українській стороні першу партію обладнання для забезпечення нормальної роботи вугільних шахт.

Сьогодні пан Вім Кок відбуває на батьківщину.

Володимир ТЕТЕРУК.

Будувати відносини на принципах добросусідства

Кожні шість місяців проходять консультативні зустрічі на рівні міністрів закордонних справ європейських країн — членів Ради Північно-Атлантичного співробітництва. Чергова така зустріч нещодавно завершилась в Афінах. У ній брала участь й українська делегація. За підсумками афінської наради міністрів закордонних справ у прес-центрі МЗС України відбувся брифінг.

Перш за все журналістів поінформували, що у дні роботи афінської наради делегація України проводила двосторонні зустрічі з міністрами закордонних справ європейських держав. Так, Анатолій Зленко мав бесіди з держсекретарем США У. Крістофером, міністрами Великобританії, Італії, Франції, Норвегії. Основна тема зустрічей — розвиток двосторонніх відносин.

Також обговорювалися пропозиції провідних європейських держав щодо сприяння економічним реформам в Україні.

Окрім грошових субсидій, європейські країни готові надавати нам інвестиційну та експертну допомогу.

Ураховуючи існування принципових розбіжностей між Україною та Росією щодо проблем розподілу Чорноморського флоту, делегація нашої країни наполягала на тому, щоб положення про активнішу участь міжнародного співтовариства у розв'язанні цих проблем було внесено в заключний документ афінської наради — спільну заяву міністрів.

Дискусія, яка розгорнулася довкола цього питання, дала можливість на рівні політичного керівництва країн-учасниць наради з'ясувати позиції України та Росії. Представники України наполягали на тому, щоб ця проблема розв'язувалася з обов'язковим дотриманням принципів Хельсінського Заключного акта — невтручання у внутрішні справи на недоторканості кордонів суверенної країни. До речі, російська делегація була єдиною серед країн-учасниць наради, яка виступила проти включення цих пунктів у документ засідання.

— Європа з розумінням ставиться до позиції України у вирішенні долі Чорноморського флоту, — заявив начальник управління з контролю над озброєнням та роззброєнням МЗС України Костянтин Грищенко. — Проблему треба вирішувати в масштабах Європи, адже вона пов'язана з питаннями безпеки й стабільності в східноєвропейському регіоні.

Учасники зустрічі Ради Північно-Атлантичного співробітництва відзначили, що проблема Чорноморського флоту має вирішуватися в дусі добросусідських відносин між двома країнами відповідно до принципів Хельсінського Заключного акта і міжнародного права.

Ігор ЗАБІЛИК.

Прибуття іранської делегації

14 червня до Києва прибула офіційна делегація Ісламської Республіки Іран на чолі з міністром важкої промисловості Нахадом Хосейняном.

В аеропорту «Бориспіль» делегацію зустрів міністр машинобудування, ВПК і конверсії України Дмитро Черненко.

У програмі візиту — зустріч з представниками уряду України, відвідання Київського авіаційного виробничого об'єднання, заводу «Ленінська кузня», Інституту електрозварювання імені Є. Патона. Під час візиту група підприємців Ісламської Республіки Іран здійснить поїздку до Харкова. Вони планують побувати у науково-виробничих об'єднаннях «Електротяжмаш», «Турбоатом» та інших.

ГРА З ВОГНЕМ

Війни і конфлікти

Урядові військові сили Афганістану беруть активну участь у формуванні і навіть озброєнні загонів таджицької опозиції, що перебуває нині у вигнанні. Такі звинувачення містяться у ноті протесту, з якою офіційний Душанбе звернувся до Кабула.

Як повідомили у департаменті інформації Міністерства закордонних справ Таджикистану, 55 піхотна дивізія сусідньої держави всіляко допомагає бойовикам таджицьких антиурядових угруповань повернутися додому із зброєю у руках. Нещодавно вони зробили спробу спільно перетнути кордон, але через негоду операція не вдалася, привертає увагу і той факт, що перехід порушників кордону мала прикривати вогнем важка техніка згаданої дивізії. Міністерство наведо також факти про пряму допомогу таджицьким опозиціонерам з боку афганської прикордонної бригади, яку очолює генерал Абдулкади.

«Відбувається загрозливий процес залучення підрозділів регулярної армії сусідньої країни до конфлікту на нашому кордоні», — стверджує голова департаменту інформації МЗС Таджикистану Зафар Саїдов.

Зі свого боку, виконуючий обов'язки консула Афганістану Мухамад Умар Асір спростував звинувачення у втручанні урядових сил його країни до конфлікту як такі, що не мають підстав.

Втім, ситуація на таджицько-афганському кордоні залишається досить напруженою. Двічі за останні 10 днів таджицький берег обстрілювався не тільки з мінометів, а навіть реактивними снарядами. Чотири російських прикордонники вбито, вісьмох поранено, одну із застав знищено майже вщент. Як і раніше, тут чекають на масштабний напад і серйозно до нього готуються. Але, на думку Г. Дьоміна, командира одного з полків російської дивізії, розташованої у Таджикистані, таджицька ісламська еміграція разом з афганськими моджахедами не лишають шансів на великий успіх, якщо наступ все ж таки відбудеться.

Юрій КУШКО.
Душанбе.

Проблеми

«ЛЕНТРАНГАЗ» ПЕРЕКРИВ ГАЗ

Литва вже вкотре переживає «газову кризу». Основний постачальник газу в республіку — російський концерн «Лентрангаз» — ще в травні попередив, що коли Литва не розрахується до 1 червня з боргами, то постачання газу припиниться. Як повідомив генеральний директор підприємства «Летувос дуйос» («Литовський газ») З. Віштініс, у договорі з концерном є пункт, що передбачає припинення постачання газу у разі, якщо заборгованість перевищить двомісячну суму. Нині Литва розрахувалася лише за лютий. Становище критичне, і зберігається воно вже впродовж року. Борг Литви становить майже 23 мільярди литовських талонів.

Республіканське міністерство енергетики терміново намагається віднайти кредити, щоб розрахуватися з російським постачальником, розробляє конкретні плани дій. Проблему можна було б розв'язати, якби з «Летувос дуйос» розрахувались місцеві споживачі газу (так, лише каунаські тепломережі заборгували близько 300 мільйонів талонів)...

Одне слово, вихід шукали, але так і не знайшли. Останні травневі дні нестримно танули, закінчився термін, вказаний в ультиматумі. Російський концерн поки що не поспішає виконувати погрозу. Газ до Литви ще подається. Правда, в мінімальному режимі — 1,5 мільйона кубометрів на добу.

Нині подача природного газу споживачам Вільнюса та вільнюської зони, майже припинена, 65 підприємств повністю відключені. Газ надходить лише в житлові будинки, на хлібозаводи, підприємства м'ясо-молочної і переробної промисловості та на деякі інші підприємства з безперервним виробництвом.

Отже, Литву переведено на жорсткий режим економії газу. Важко сказати, що станеться раніше — чи то віднайдуться можливості у литовської сторони розрахуватись з постачальником, чи то російський концерн, не дочекавшись грошей, виконає свою погрозу. Альтернативи ж забезпечення газом у Литви немає і вона навряд чи з'явиться в найближчі п'ять років.

Надія ДОРОНІНА.

Отакої!

ДИВО З ДВОМА ГОЛОВАМИ НА КУХОННОМУ СТОЛІ

Те, що дивовижне завжди поруч, знову підтвердив один з найбільших в Бішкеку продмагів «Іссик-Куль». У ньому днями продавали ... двоголових курчат.

Не встигло вщухнути серед бішкекців здивування, як той самий «Іссик-Куль» продав покупцеві курку з двома шлунками.

Чому в Чорнобилі трапляються двоголові телята, домогосподарки Бішкеку знають, а от хто пояснить їм феномен з курчатами? Вчені поки що серйозно не відреагували на непересічні події в магазині «Іссик-Куль».

Євген ДЕНИСЕНКО.

На зв'язку Софія

ЗЛОЧИННІСТЬ ЗРОСТАЄ

Президент Болгарії Желю Желев, користуючись своїм конституційним правом, виступив у парламенті. Він заявив, що хвиля злочинності затопила країну. «Кожні півтори хвилини у нас трапляється крадіжка або якийсь інший злочин, слідчі перевантажені, — сказав Президент. — Люди запитують — хіба це демократія?». Він закликав депутатів облишити словесні баталії, не бойкотувати роботу Народних Зборів, а протягом тижня прийняти закон про поліцію та кілька інших законів, без яких не вдасться подолати злочинність.

Василь ЖУКІВСЬКИЙ.

Культура

ПОМОЛЮСЬ ВОГНЮ...

Володаркою призу газети «Голос України» на Першому Міжнародному конкурсі молодих виконавців української естрадної пісні стала Світлана Зайченко.

До Світлани Зайченко з поліського містечка Володарська-Волинського перший творчий успіх прийшов якраз у місті над Прутом, яке місцеві жителі напівжартома ще називають «маленьким Парижем». Саме тут, у Чернівцях, минулої осені Світлана стала лауреатом пісенного фестивалю «Доля». Не відвернулося від неї мистецьке щастя і на першому Міжнародному конкурсі молодих виконавців української естрадної пісні: перспективна співачка названа лауреатом професійних оглядин молодих талантів. І володарем призу газети «Голос України» за краще виконання оригінальної пісні, присвяченої світлій пам'яті Володимира Івасюка.

— Отже, чернівецька «Доля» і започаткувала вашу мистецьку долю на професійній сцені. Чи не так, Світлано?

— Певною мірою так, бо то був мій перший серйозний творчий успіх. І ще мене буквально полонила та невимушена, доброзичлива атмосфера, яка панувала на пісенному фестивалі «Доля» — ми, учасники, справді відчували себе людьми, а не якимись гвинтиками, з якими можна робити все, що завгодно. До речі, це пісенне свято також проходило на сцені Літнього театру, і я вирішила приїхати сюди ще раз.

— Але ще древні казали: двічі в одну і ту саму воду в ріці не ступиш.

— Тепер, весною, я їхала в Чернівці не за званням, не за призами. Їхала показати те, що змогла зробити останнім часом, подивитися на інших молодих виконавців, а при нагоді — і повчитися в них. І хоча й шлях до фіналу видався нелегким — все ж таки довелося пройти через «сито» двох відбіркових турів, збиралася в Чернівці з піднесенням і надією. Бо це симпатичне місто, як я зрозуміла — тьху-тьху, щоб не наврочити! — завжди дарувало мені радість, було прихильним до мене. Ще з юності, коли я ученицею музично-педагогічного училища приїжджала сюди зі Львова до своїх друзів.

Та й за тих вісім місяців, що відділяють нас від минулорічної «Долі», я змінилася, бо дуже серйозно готувалася до фіналу конкурсу. Бо вже коли їхати, то треба все показувати, що вмієш. А інакше і не варто, як то кажуть, виходити на люди.

— Пані Світлано, ви вийшли на конкурсну сцену з Івасюковою піснею «Запроси мене у сни». Якщо не помиляюся, ніхто з конкурсантів її не виконував. Чим продиктований ваш вибір?

— Мені дуже імпонує Івасюкова пісня «Нестримна течія», яку я залюбки виконую. Але коли почала працювати над піснею «Запалю свічу» з виразним драматичним звучанням, то зрозуміла: друга конкурсна пісня повинна бути зовсім іншої тональності, чи точніше — настрою. Тому і зупинилася на творі, де немає мінору, де буяє-вирує радість життя, відгукується великодними передзвонами наших душ.

— Як з'явилась у вашому репертуарі пісня «Запалю свічу», присвячена пам'яті Володимира Івасюка?

— Її написав десь півроку тому молодий композитор Костянтин Яновський на слова Володимира Шинкарука, який, до речі, працює викладачем у Житомирському педінституті, де я тепер навчаюся. Довідавшись, що я братиму участь в конкурсі молодих виконавців, названому іменем незабутнього автора «Червоної рути», вони і подарували мені цю пісню.

— Ви працюєте солісткою гурту «Кредо». Скажіть, будь ласка, кілька слів про нього.

— То творчий колектив при орендному підприємстві «Кварц-самоцвіти», яке виробляє ювелірні вироби. Керує гуртом «Кредо» Олександр Зайченко — мій чоловік. Виїжджаємо з концертами у села та міста області, виступаємо на різних вечорах та урочистостях. По суті, без орендного підприємства ми не змогли б зберегти гурт. Самі розумієте, й апаратура, і запис фонограм, і оренда приміщення для репетицій — усе це потребує грошей. І немалих. А самими концертами їх не заробиш.

— Не виключена можливість, що дирекція Міжнародного конкурсу імені Володимира Івасюка підпише контракти на подальшу співпрацю з усіма дипломантами.

— То було б дуже добре. Щоби не загубилися, не розчинилися у засмоктуючій пісенній сірятині молоді виконавці, щаслива мистецька зірка яких зблиснула на сцені Першого Міжнародного конкурсу. Та й багато інших проблем, з якими сьогодні стикаємося, сподіваюся, відпадуть.

— Ви віруюча людина?

— А хіба можна обійтися без віри? Я принаймні собі цього не уявляю. Отож перед кожним серйозним виходом на сцену, як то було травневими вечорами у Чернівцях, я прошу Господа, щоби Він дав мені сили, щоби допоміг передати стан моєї душі, так би мовити, виспівати її. І щоби люди мене зрозуміли. І це, знаєте, допомагає.

«Помолюсь вогню, щоб вогонь не згас», — співає Світлана Зайченко. Прислухайтесь до її співу-голосу, зачерпніть його пригорщами своєї спраглої душі, немов червневу росу на молодих травах.

І він зігріє-розбудить вашу душу. Бо народжений той спів талантом, бо виколисаний любов'ю. До материнської землі, до рідного народу, до українського Слова.

Розмову вів Володимир КРАСНОДЕМСЬКИЙ.

На знімку: співає Світлана ЗАЙЧЕНКО.

Фото Богдана ПРИЙМАКА.

Не гупаймо ногами в тонку кригу

Не так давно на моє ім'я надійшов лист. Подаю його дослівно:

«Депутату Верховної Ради Шепі В.В.

При цьому надсилаємо для відома і реагування запит депутатів районної Ради від КМКС (Товариства угорської культури Закарпаття), даний на засіданні 15 сесії XXI скликання, яке відбувалося 28 січня 1993 року Балог Йосипом Калмановичем, лікарем РЦЛ такого змісту:

«Прошу пана Шепу В.В., депутата Верховної Ради України, прозвітуватися перед своїми виборцями на сторінках районної газети, що зроблено ним конкретно по питанню угорської автономії, так як у передвиборній кампанії він узяв на себе це питання і, дякуючи цьому, він — депутат Українського парламенту».

Голова Ради П.БАДОВ».

На цей лист голови Берегівської районної Ради можна було б відповісти одним реченням: «таке питання» я на себе не брав. І на Берегівщині це знають усі, хто хоче знати: можна й зараз прочитати в газетах мою передвиборну програму. Є ще одна правда: організації КМКС мене не тільки не висували кандидатом в депутати, а й проти мене голосували, бо мали свого кандидата — Бертолона Молнара. Це, однак, не впливає на мою позицію: я підтримував і далі співробітничаю з організаторами КМКС, вважаю їх оприлюднену програму корисною і в міру власних сил сприяю її реалізації в рамках чинних законів. А щодо вимог «прозвітуватися перед своїми виборцями» — це означає ломитися у відчинені двері: я звітую регулярно, хоч, як уже заявляв у пресі, вважаю, що Верховна Рада на нинішньому етапі вичерпала свої законотворчі можливості і більше провокує нестабільність у суспільстві, ніж працює на його консолідацію.

І те правда, що в районі на передвиборних зборах, та й пізніше на зустрічах з виборцями, порушувалося питання угорської автономії. Завжди моєю відповіддю було: питання конституційне, в старій Конституції воно не окреслено чітко, а нової ще немає. Отже, розв'язувати тієї чи іншої масштабності питання національних відносин треба шляхом конструктивної законотворчості, а не конфронтації. У першому я брав конкретну участь, друге відкидаю.

Та певні сили форсують справу. Районна Рада уже виробляла різні варіанти «автономії» і розглядала це питання на своїй сесії. Певні документи надіслані до Президії Верховної Ради України. Свого часу мені давали доручення внести на розгляд ВР питання про утворення нових територіальних формувань. На мою пропозицію воно було включене до порядку денного,— про що берегівці знають. Проте вони внесли в цю справу, на мій погляд, неприємний елемент тиску. Не дочекавшись розгляду питання у Верховній Раді, провели опитування, поставили до українського парламенту вимогу створити автономний округ, представили навіть своєрідну його... конституцію.

Це з одного боку. А з іншого, деякі пани в газетах, по телебаченню почали виступати із заявами, від яких повіває погрозами, що було підхоплено московською пресою. Вона «подключила» «особый путь Закарпатья» до кримських справ, до невдоволення «русскоязычного населения»... Не випадково за такої ситуації уже поставлене на розгляд сесії питання було зняте з порядку денного.

Звичайно, це аж ніяк не означає якогось ущемлення закарпатських угорців. Їхні права захищає Закон «Про національні меншини в Україні». У ньому є і мій конкретний доробок, хоч не всі пропозиції враховані. В Законі є положення і про автономію. Саме воно найбільше обговорювалося, розглядалися різні варіанти, поки дійшли згоди.

Закон народжувався не просто, бо це проблема складна, особливо в державі, якій на час його прийняття (25 червня 1992 року) було... півроку від народження.

Яким було тоді, яким є нині і буде завтра головне питання для України? Збереження, зміцнення її суверенності і цілісності. Для всіх це однозначно? Проявилися сили довкола України, а також усередині, які сплять і бачать її «складовою і невід'ємною частиною» іншої держави. А що цього досягти поки неможливо, то бодай пошматованою, пофедералізованою, поавтономізованою, порозсипуваною, аби потім легко було її зібрати поокремо, невеликими кавалочками докупи, але вже «складовою і невід'ємною частиною...» Тоді вже про «угорську автономію» будемо мати можливість так дбати і говорити, як упродовж усіх років «світлої радянської дійсності».

Дивуюся, як цієї простої політичної задумки не можуть розгадати заінтересовані сторони. Тепер, коли успішно складаються добросусідські відносини України з Угорщиною, комусь так хочеться внести в них отрути, нехтуючи старою істиною: те що є, не бережем, а згубивши, плачем.

Подивімося тверезо, що ж тепер маємо? Закон «Про національні меншини в Україні» — державний документ на рівні високої цивілізованості. Жаль, що навколо нього місцеві Ради області не провели справді серйозної роботи. А в ньому є стаття 6, яка гласить: **«Держава гарантує всім національним меншинам права на національно-культурну автономію: користування й навчання рідною мовою чи вивчення рідної мови в державних навчальних закладах або через національно- культурні товариства, розвиток національних культурних традицій, використання національної символіки, відзначення національних свят, сповідування своєї релігії, задоволення потреб у літературі, мистецтві, засобах масової інформації, створення національних, культурних і навчальних закладів та будь-яку іншу діяльність, що не суперечить чинному законодавству».**

Добре доповнює ці важливі положення стаття 8: **«У роботі державних органів, громадських організацій, розташованих у місцях, де більшість населення становить певна національна меншина, може використовуватись її мова поряд з державною українською мовою».**

У дев'ятнадцяти статтях Закону йдеться про гарантії прав національних меншин, вказано політичні, правові, матеріальні важелі забезпечення цих гарантій. Закон увібрав у себе все краще, що надбала міжнародна законотворчість у галузі національних прав людини. Про нього йшла мова на останній зустрічі Президента Леоніда Кравчука з керівниками Угорщини. Ті високо оцінили український Закон і зауважили, що Угорщина з подібним запізнилася і тому обов'язково використає наш нормативний акт для розробки свого.

Спробуймо глянути на справу глибше. То правда, що за роки радянської влади Берегівським районом керували і росіяни, і українці, в тому числі й уродженці Закарпаття. А угорців, яких тут 73 відсотки, в керівних органах було мало, та й то на другорядних позиціях. Коли згодом і потрапляли в керівні крісла, то ревно прислужувалися, запопадливо виконували всі «вказівки». Я і в минулому не раз казав, що район, де більшість угорців, має очолювати угорець. Та тільки в незалежній Україні це стало реальністю. Угорці в керівництві мають можливість сповна використовувати і Закон «Про національні меншини», відповідно до нього здійснювати кадрову політику.

Покладімо руку на серце і спитаймо себе чесно: чи тільки погані зміни відбулися в угорських селах? І якщо Берегівський район не має формально територіальної автономії, то хіба це означає, що він не має цього статусу фактично? Адже у нашому розпорядженні не лише згадуваний вище Закон, а й Закон про самоврядування. Через добір і розстановку кадрів районна Рада і президентська адміністрація можуть реалізувати всі закладені в Законі права й інтереси угорського населення. Не бачу за нинішньої ситуації доречними і доцільними дії деяких осіб, які спрямовані на конфронтацію. Незрозуміло, зокрема, нехтування висновків учених щодо історичності назв деяких населених пунктів під час їх перейменування: в окремих випадках бралися до уваги політичні амбіції, а не наукові аргументи. Той факт, що обласна Рада спасувала перед цими амбіціями, дуже красномовний.

Як бачу, в Закарпатті настала потреба нагадувати елементарні істини: площина міжнаціональних відносин - це дуже тонка крига, по якій слід ходити обережно і уміючи, в усякому разі, не гупати в неї ногами, аби не потонути. Події в колишній Югославії і на Кавказі мали б нас дечого навчити. На моє глибоке переконання, за нинішньої складної ситуації політичної нестабільності, гострої економічної кризи найбільшу корист угорцям у Закарпатті принесе максимальне використання великих можливостей, які надають їм закони України, пошуки нових і нових точок спільних інтересів представників усіх національностей, які мешкають поряд з угорцями. В регіонах компактного проживання останніх також вкраплені села, де компактно мешкають українці, в самому Береговому угорці становлять половину жителів. Віками вони виробили прекрасні традиції братнього співжиття. Буде злочином вносити у ці традиції, якщо хочете вікове братерство, щось, що може його порушити.

А чи є уже щось таке? Я не казатиму про те, що сам бачу і чую. Наведу один лише уривок з публікації в московській «Независимой газете» від 23 лютого цього року. (Москві, як бачите, своїх сійських справ мало). Там оприлюднені такі слова одного з керівників Берегівського району: «Мы добиваемся создания национального территориального автономного округа в местах компактного проживания венгров. Автономный округ позволил бы нам решить целый ряд проблем: создать свободную экономическую зону, ограничить приток мигрантов-украинцев»...

А якщо не вийде?

«... Что ж, нас не так много, и самое страшное, что может произойти — венгры возьмут чемоданы в руки и перейдут границу».

Ці висловлювання можна було б і не коментувати. Але два питання слід поставити. Перше: Чого це так декому хочеться, щоб історики доводили, хто є мігранти на Берегівщині? І до якої далекої минувшини будуть заганяти істориків і політиків у з'ясуванні цього питання? Кому це закортіло, щоб по всьому Закарпаттю і далі по країні вишукували угорських мігрантів? Що, саме цього не вистачає для... щастя, єдності, нормального міжнаціонального співжиття? Невже хтось вірить, що саме на цьому шляху він здобуде великі дивіденди?

Друге: Хтось уже опитав усіх угорців і має їхню згоду «брать чемоданы», покидати свої оселі й землі? Кому адресовано цей, будемо називати речі власними іменами, шантаж, опублікований у Москві? На чий страх розраховують?

Можливо, це й фальшивка. Але вже одне те, що ці висловлювання не знаходять бурхливої реакції на Закарпатті, зате так заповзято підносяться для всього світу Москвою, мало б нас спонукати до роздумів. Не варто зловживати мудрістю й терпеливістю закарпатців та й української влади.

Закликаю до цього всіх. У цьому напрямі далі згоден співробітничати. Але лише до тієї межі, поки не будемо переступати норми Конституції, законів, і не перебиратимемо на себе функції «единой руководящей и направляющей силы», з чим уже зустрічалися.

Я прожив на Берегівщині усе життя. Люди, з якими разом працював, гідні більшої турботи, шани і любові. Дай, Боже, їм щастя і світлої долі, вони на це заслужили. Борони їх, Боже, від піклувальників, за якими може прийти тільки біда. Візьмімося таки за розум і не гупаймо ногами в тонку кригу.

Василь ШЕПА, академік Української академії аграрних наук, народний депутат України.

Закарпатська область.

У Снятинському районі картина з фермерством дуже строката. У деяких селах землевласниками вже стали десятки людей. Подекуди ж хлібороби ще продовжують триматися за колгоспи чіпко, мов діти за материну спідницю. Але цей процес невідворотний. Останнім часом список фермерів помітно збільшився. При цьому привертає увагу оптимістична деталь: в індивідуали все більше тягнеться молодь. Отже, не збуваються просторікування окремих соціологів, які доводили, що молодий селянин ніколи не всуне шию у хомут власника.

ЯКЩО ДРУЖНО — НЕ СУТУЖНО

Фермер

Фермерів на Снятинщині можна умовно поділити на дві категорії: тих, які покладаються лише на власні сили, і тих, які гуртом бороняться від економічних негараздів. Не будемо уподібнюватися соціологам-схоластам і віддавати комусь перевагу. Життя саме розставить крапки над «і». Але поміркувати над ситуацією, мабуть, буде не зайве.

«КАМІКАДЗЕ»

Так жартівливо називають у районі молодого фермера із села Трійці Дмитра Сенюка. І в цьому є частка правди: землевласник, створюючи своє господарство, не жде, як казав поет, ратунку ні від кого. Він просто не вірить у те, що молода держава зможе приділяти вдосталь уваги таким, як він — зеленим початківцям. Їй сьогодні просто не до цього.

Торік Дмитро Сенюк одержав 40 гектарів землі. Скажемо чесно, влада виділила йому далеко не кращий шмат. Грунти пісні, мочаристі. Але фермер не ремствує. Спасибі й за те, що ділянка недалеко від дому. Спеціалізуватися тут на землеробстві немає сенсу, тож Дмитро вирішив завести тваринницьку ферму. Придбав кількох племінних корів, поставив на відгодівлю групу бичків, подбав про кормову базу. Водночас почав закуповувати землеобробну техніку. Нині в нього на подвір'ї є два трактори, сівалка, два культиватори, дискова борона, картоплесаджалка, розкидачі гною та міндобрив, причеп, картоплезбиральний комбайн. Трактор пригнав аж із Мінська, решту причандалля прикупив у колгоспі, що реформувався. Вийшло дешевше. Тепер вишукує кошти на придбання зернозбирального комбайна.

— Не хочу від когось залежати,— сказав Дмитро.— Тим більше, що керівництво колгоспу вже попередило мене: на нашу допомогу не розраховуй. Отож і тягну все до свого двору. Частку коштів, позичених на пільгових умовах у банку, вкладаю в проектування стайні для худоби, навісу для техніки. А ще хочу придбати лінію для переробки власної тваринницької продукції. Переконаний, без цього не можна буде розраховувати на високу віддачу ферми. Оббиваю пороги державних інстанцій, щоб одержати фонди на цеглу, лісоматеріали, шифер, адже невдовзі треба зводити господарські будівлі. І знову змушений вислуховувати обридливі слова з уст відповідальних осіб: нічим не можемо допомогти, ці матеріали дефіцитні. А ви кажете, що держава — оборонець фермера. Може, колись так воно й буде. Нині ж — надія лише на власні сили.

НЕ МАЙ СТО КІП У ПОЛІ, МАЙ ОДНОДУМЦІВ ДОВОЛІ

Шляхом Дмитра Сенюка могли б піти і фермери із села Кулачина. Однак ці люди вирішили інакше: ділитися на клаптики, господарювати зосібна в умовах економічної нестабільності — самогубство. І кожен зі своїм паєм (а працювали вони раніше в селянській спілці «Єдність») влився у фермерське об'єднання «Явір». Відокремлення проходило безболісно. Керівництво спілки залишило за фермерами 138 гектарів ріллі, сільськогосподарську техніку, частку поголів'я великої рогатої худоби, будівлі, виділило їм 700 тисяч карбованців, справедливо поділилося насінням.

Розчулені такою підтримкою, фермери теж проявили ініціативу. Вони вирішили взяти на себе посильне державне замовлення по виробництву сільськогосподарської продукції, хоча відповідне законодавство в перші три роки господарювання їх від цього звільняє. Хлібороби зобов'язалися здати в державні засіки 700 центнерів зернових, з яких 500 центнерів пшениці і 200 — ячменю, понад 4 тонни цукрових буряків, 420 центнерів картоплі, 440 тонн яловичини.

До складу «Явора» входять 5 механізаторів, 4 тваринники, бухгалтер та комірник. А недавно сюди попросилися ще й 111 пенсіонерів. Не всі вони зможуть повноцінно трудитися, але від їхніх послуг фермерське об'єднання не відмовилося. Пенсіонери влилися в колектив зі своїми паями, а це — гроші й земля — вагомі економічні чинники для розвою загальної справи. Рада об'єднання ухвалила: одержані прибутки ділитимуться рівноцінно — кожному по праці чи за вкладені кошти.

— Ми спокійні за своє майбутнє,— стверджує керівник фермерського об'єднання «Явір» Дмитро Макар.— Держава створила нам чудові стартові умови для самостійного господарювання. Нас турбує те, що наші землі неспроможні прогодувати таку кількість худоби. Тож будемо поступово зменшувати череду. Проте це не означає, що ми настроєні відмовитись від виробництва яловичини. Виробництво м'яса обов'язково залишиться в наших планах. Фермерам люблять дорікати за те, що вони, мовляв, у гонитві за швидкими прибутками виснажують землю. На це відповім так: справжній хлібороб проти совісті не погрішить. Земля мусить постійно відчувати його турботу. Наші площі ще з осені одержали вдосталь поживи, були вчасно виорані. Ми давно знаємо, що будемо сіяти на тій чи іншій ділянці, яку агротехніку застосуємо. І тут немає чому дивуватися — тепер це наша земля.

Ситуацію коментує начальник управління сільського господарства, перший заступник глави Снятинської райдержадміністрації Ярослав ПЛАВ'ЮК.

— Така сьогодні реальність. На громадський кін вийшло багато фермерів, які солідаризуються з Дмитром Сенюком. І їх можна зрозуміти. Адже держава ще не може забезпечити всебічної підтримки хліборобів-індивідуалів. Через економічні негаразди, а також через опір управлінського апарату земельна реформа, треба чесно визнати, ще повільно пробиває собі дорогу як у нас у районі, так і в області в цілому. Недавно, до речі, про це серйозно йшлося на черговій сесії Івано-Франківської обласної Ради народних депутатів. Роботу по втіленню в життя земельного законодавства визнано незадовільною.

Як на мене, то в теперішній ситуації краще виживатимуть ті фермери, які гуртуються в об'єднання, спілки чи асоціації. Концентруючи техніку й матеріальні засоби в одних руках, вони спроможні швидко подолати будь-які труднощі на своєму шляху, закласти підвалини для впевненого господарювання на віддалену перспективу. До речі, саме такий підхід притаманний канадським фермерам, з роботою яких я мав нагоду неодноразово ознайомитись. Кожен із них володіє достатнім потенціалом, щоб вистояти зосібна. Однак тверезий глузд підказує їм: у гурті сила потроюється.

Виникнення першого фермерського об'єднання на Снятинщині не могло нас не втішити. Тому ми й надали йому підтримку. Радує і зустрічна реакція землевласників, які в перший рік свого самостійного господарювання взялися виконувати вагоме держзамовлення.

Василь БАБУХ,
власний кореспондент
«Голосу України».

Івано-Франківська область.

Польовий стан

СТИМУЛ, ЩО ЗРОБИВ ПОГОДУ

У часи командно-адміністративного свавілля із заготівлею молока з особистих підсобних господарств не було особливих проблем. До власника Лиски чи Маньки безцеремонно приходив голова сільради й недвозначно висловлювався: «Не здаватимеш лишки державі — відріжемо город». Нині залякування — рушниця, що стріляє вхолосту. Ніхто нікого не боїться, тим більше голови сільради.

Але, виявляється, і тепер з молокоздавачем при бажанні можна знайти спільну мову. На Буковині це зробили шляхом заохочування. Держадміністрація та обласна Рада народних депутатів ухвалили: за продане молоко виділяти селянам 25 відсотків вершкового масла. Цей стимул, треба зазначити, зробив погоду. Особливо у таких районах, як Новоселицький, Заставнівський, Кельменецький та Сторожинецький.

Наприклад, відколи почалося отоварювання вершковим маслом, нема відбою від молокоздавачів села Брідок Заставнівського району. У травні від кожної селянської корови держава одержала в середньому по 524 кілограми продукції. Це найбільше в області.

Голова місцевої селянської спілки «Дністер» Іван Куницький здане молоко отоварює сухими і соковитими кормами, у зручних місцях виділив чудові пасовиська.

На жаль, таких голів на Буковині останнім часом поменшало. Багато з них мовби перебувають у стані летаргічного сну: не дбають ні про громадську, ні про селянську худобу. Тому й область, яка колись славилась на всю Україну молочними ріками, тепер пасе задніх.

Василь ДІДУХ.

Чернівецька область.

Реклама

ГОЛОС УКРАЇНИ

ЗАСНОВНИК — ВЕРХОВНА РАДА УКРАЇНИ

ГАЗЕТА ВИХОДИТЬ з 1 січня 1991 року.

Головний редактор С. ПРАВДЕНКО.

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 441-89-61; 441-89-46; телефакс — 224-72-54; відділ реклами — 441-89-34, 441-89-44.

⊙ Рукописів не повертаємо.

⊙ Листування з читачами — тільки на сторінках газети.

За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.

☆ Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.

☆ За точність викладених фактів відповідальність несе автор.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами. Індекс 60955. Загальний тираж 846.430.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.
1 2 3 4 5 6 7 8 9
Зам. 0311111.

1, 4, 5 і 6 сторінки набрано і зверстано в комп'ютерному центрі «Голосу України».